

Judikatūras krājums

TIESAS RĪKOJUMS (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta)

2022. gada 7. aprīlī*

Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Apelācijas sūdzību pieļaujamība – Tiesas Reglamenta 170.b pants – Pieteikums, kas pierāda jautājuma nozīmīgumu Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai – Apelācijas sūdzības pieļaujamība

Lietā C-801/21 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2021. gada 17. decembrī iesniedza

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO), ko pārstāv *D. Hanf, V. Ruzek, D. Gaja* un *E. Markakis*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otra lietas dalībiece –

Indo European Foods Ltd, Herova (Apvienotā Karaliste),

prasītāja pirmajā instancē,

TIESA (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*] un D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents),

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā tiesneša referenta priekšlikumu un uzklusījusi ģenerālvokātu M. Špunaru [*M. Szpunar*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1. Apelācijā Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2021. gada 6. oktobra spriedumu *Indo European Foods/EUIPO – Chakari* (“Abresham Super Basmati Sela Grade One World’s Best Rice”) (T-342/20, turpmāk tekstā –

* Tiesvedības valoda – angļu.

“pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2021:651), ar kuru tā, pirmkārt, atcēla *EUIPO* Apelācijas ceturtās padomes 2020. gada 2. aprīļa lēmumu lietā R 1079/2019-4 (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) attiecībā uz iebildumu procesu starp *Indo European Foods Ltd* un *Hamid Ahmad Chakari*, un, otrkārt, noraidīja *Indo European Foods* prasību pārējā daļā.

Par pieteikumu apelācijas sūdzības atzīšanai par pieļaujamu

- 2 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a panta pirmo daļu apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas nolēmumu, kas attiecas uz neatkarīgas *EUIPO* apelācijas padomes lēmumu, izskata vienīgi tad, ja Tiesa iepriekš ir atzinusi šīs apelācijas sūdzības pieļaujamību.
- 3 Saskaņā ar šo statūtu 58.a panta trešo daļu apelācijas sūdzību atzīst par pieļaujamu – pilnībā vai daļēji – atbilstoši Tiesas Reglamentā precizētajai kārtībai tad, ja tajā tiek izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.
- 4 Saskaņā ar Reglamenta 170.a panta 1. punktu minēto statūtu 58.a panta pirmajā daļā paredzētajās situācijās apelācijas sūdzības iesniedzējs pievieno savai apelācijas sūdzībai pieteikumu par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu, kurā tas izklāsta apelācijas sūdzībā izvirzīto jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un kurā ir iekļauti visi nepieciešamie elementi, lai Tiesa varētu lemt par šo pieteikumu.
- 5 Saskaņā ar šā Reglamenta 170.b panta 1. un 3. punktu Tiesa pēc iespējas ātrāk lemj par pieteikumu par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu, izdodot motivētu rīkojumu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja argumenti

- 6 Pamatojot savu pieteikumu atzīt apelācijas sūdzību par pieļaujamu, *EUIPO* norāda, ka apelācijas sūdzībā izvirzītais vienīgais pamats ir saistīts ar nozīmīgiem jautājumiem, kas attiecas uz Savienības tiesību vienotību, konsekvenci un attīstību.
- 7 Šajā ziņā *EUIPO* atgādina sava vienīgā pamata un to veidojošo četru daļu saturu.
- 8 Pirmkārt, *EUIPO* norāda, ka savā vienīgajā pamatā tas apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 28. punktā uzskatīdama, ka tajā izskatāmā lieta nav zaudējusi savu priekšmetu un ka prasītājas pirmajā instancē *Indo European Foods* interese celt prasību turpina pastāvēt, ir pārkāpusi jebkurai tiesvedībai nepieciešamu un būtisku nosacījumu, kurš attiecas uz strīda priekšmeta un intereses celt prasību saglabāšanos, jo pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz, un kurš ir atzīts pastāvīgajā judikatūrā, it īpaši minēts 2007. gada 7. jūnija sprieduma *Wunenburger/Komisija* (C-362/05 P, ES:C:2007:322) 42. punktā un atgādināts ģenerāladvokāta Dž. Pitrucellas [*G. Pitruzzella*] secinājumu 63.–68. punktā lietā *Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Komisija* (C-560/18 P, EU:C:2019:1052).
- 9 Otrkārt, *EUIPO* norāda, ka vienīgā pamata pirmajā daļā tas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, izdarot secinājumu pārsūdzētā sprieduma 19.–21. un 23. punktā, ka prasības priekšmets turpināja pastāvēt tikai tādēļ, ka beigas pārejas periodam, kas tika noteikts ar 126. un 127. pantu Līgumā par Lielbritānijas un Ziemeļrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas (OV 2020, L 29, 7. lpp., turpmāk tekstā – “Izstāšanās līgums”), kas tika pieņemts 2019. gada 17. oktobrī un stājās spēkā 2020. gada 1. februārī, nevarēja ietekmēt iepriekš pieņemtā apstrīdēta lēmuma tiesiskumu.

- 10 Šajā ziņā *EUIPO* apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 19. punktā ir nepareizi interpretējusi un sagrozījusi prasību par interesi celt prasību, jo tā ir atteikusies izvērtēt, vai pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas radušies apstākļi ir tādi, kuru dēļ prasībai varēja zust tās priekšmets, un šajā ziņā ir pamatojusies tikai uz to, ka šie apstākļi nevarēja radīt šaubas par minētā lēmuma tiesiskumu. Veicot šādu interpretāciju, Vispārējā tiesa, no vienas puses, esot sajaukusi jebkuras prasības izskatīšanai piemērojamās procesuālās un iepriekšējās prasības, kuras attiecas gan uz prasības priekšmeta, gan intereses celt prasību saglabāšanos tam, kas to ir cēlis, ar vēlāku apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudi. No otras puses, tā esot liegusi interesei celt prasību pildīt tai raksturīgo funkciju, kas ir neatkarīga no prasības izskatīšanas pēc būtības, proti, nodrošināt pareizu tiesvedības vadību, novēršot to, ka tiesā tiek iesniegti tīri hipotētiski jautājumi.
- 11 Treškārt, *EUIPO* norāda, ka ar vienīgā pamata otro daļu tā pārmet Vispārējai tiesai, it īpaši atsaucoties uz 2013. gada 28. maija spriedumu *Abdulrahim/Padome* un Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331, 65. punkts), ka tā nav izvērtējusi *in concreto Indo European Foods* intereses celt prasību saglabāšanos. Tādējādi Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi, vai tajā celtā prasība apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā varētu sniegt labumu lietas dalībniekam, kas to bija cēlis.
- 12 Proti, *EUIPO* uzskata, ka, pārsūdzētā sprieduma 17.–20. punktā koncentrējoties uz to, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā bija iespējams atsaukties uz agrākajām Apvienotajā Karalistē aizsargātajām tiesībām, lai pamatotu *Indo European Foods* celtos iebildumus, Vispārējā tiesa atstāj neatbildētu jautājumu par to, vai reģistrācijai pieteiktās preču zīmes reģistrācija, kuras teritoriālā aizsardzība nekad netiks attiecināta uz Apvienoto Karalisti tādēļ, ka šī valsts pēc pārejas perioda beigām izstājas no Savienības, vēl joprojām varētu kaitēt *Indo European Foods* juridiskajām interesēm, kuras ir aizsargātas ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2017. gada 14. jūnija Regulu (ES) 2017/1001 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.).
- 13 Ceturtkārt, ar vienīgā pamata trešo daļu *EUIPO* apgalvo, ka divu šī pamata attiecīgi pirmajā un otrajā daļā minēto tiesību kļūdu dēļ Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā lietas īpašos apstākļus, kuru dēļ tai būtu bijis jāsecina, ka *Indo European Foods* nav izpildījusi savu pienākumu pierādīt savas intereses celt prasību saglabāšanos pēc pārejas perioda beigām. Tomēr *EUIPO* ieskatā nekas neliecināja par to, ka šī interese celt prasību turpinātu pastāvēt.
- 14 Patiešām, no vienas puses, attiecībā uz sistēmas, kas izveidota ar Regulu 2017/1001, piemērošanu *ratione temporis EUIPO* norāda, ka, tā kā agrākā preču zīme ir zudusi iebildumu procesa laikā un uz to vairs nevar atsaukties saskaņā ar šo regulu, starp šo preču zīmi un Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu vairs nevar rasties nekāds konflikts. Līdz ar to šajā lietā Vispārējai tiesai bija jāizvērtē “īpašā priekšrocība”, ko *Indo European Foods* varētu gūt no apstrīdētā lēmuma atcelšanas, ņemot vērā to, ka pieteiktā Eiropas Savienības preču zīme tiktu reģistrēta tikai pēc pārejas perioda beigām, proti, datumā, kad konfliktā esošās preču zīmes nevarēs vienlaikus pildīt savu galveno funkciju.
- 15 No otras puses, attiecībā uz minētās sistēmas *ratione loci* piemērošanu *EUIPO* apgalvo, ka, ņemot vērā Regulas 2017/1001 1. panta 2. punktā noteikto intelektuālā īpašuma tiesību teritorialitātes pamatprincipu, nevar rasties konflikts starp pieteikto Eiropas Savienības preču zīmi, kas pēc reģistrācijas netiks aizsargāta Apvienotajā Karalistē, un agrāku preču zīmi, kas paliek ekskluzīvi aizsargāta tās teritorijā.
- 16 Piektkārt, *EUIPO* norāda, ka ar vienīgā pamata ceturto daļu tas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 27. punktā ir noteikusi pienākumu neņemt vērā no LES 50. panta 3. punkta, kā arī no Izstāšanās līguma 126. un 127. panta izrietošās sekas. Tādējādi, lai izpildītu šo

pienākumu, EUIPO būtu jāpārbauda vai pat jānoraida attiecīgais Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikums, pārkāpjot Regulas 2017/1001 1. panta 2. punktu un 8. panta 4. punktu, kurā ir izteikts teritorialitātes pamatprincips.

- 17 Otrām kārtām, EUIPO apgalvo, ka tā vienīgajā pamatā ir izvirzīts Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai nozīmīgs jautājums, ciktāl tas attiecas uz Savienības tiesiskajā regulējumā būtisku vietu ieņemošām normām, proti, no vienas puses, uz horizontālo prasību, kurai ir “konstitucionāla nozīme” (ģenerālvokātes E. Šarpstones [E. Sharpston] secinājumi lietā *Gul Ahmed Textile Mills/Padome*, C-100/17 P, EU:C:2018:214, 42. punkts), intereses celt prasību saglabāšanā un, no otras puses, uz teritorialitātes principu, Eiropas Savienības preču zīmes vienotības principu un iebildumu procesa īpašo raksturu, ņemot vērā preču zīmes galvenās funkcijas pamatjēdzienu, kuri ir intelektuālā īpašuma tiesību un Eiropas Savienības preču zīmju sistēmas pilāri, turklāt ņemot vērā pārejas perioda beigu vispārējo kontekstu. Šajā ziņā tas izvirza četrus argumentus.
- 18 Pirmkārt, EUIPO uzsver prasības par intereses celt prasību saglabāšanos horizontālo raksturu. Taču Vispārējā tiesa, no tā, ka Izstāšanās līgumā paredzētā pārejas perioda beigas stājās spēkā pēc apstrīdētā lēmuma, izdarot secinājumu, ka prasībai ir saglabājies tās priekšmets un ka tādējādi šāds fakts nevarēja ietekmēt šī lēmuma tiesiskumu, esot atkāpusies no Tiesas pastāvīgās judikatūras par prasības attiecībā uz interesi celt prasību saglabāšanos autonomo raksturu un nepieciešamību izvērtēt šo prasību *in concreto*.
- 19 Otrkārt, EUIPO apgalvo, ka, it īpaši ņemot vērā to, ka pārsūdzētais spriedums ir publicēts un tulkots visās Savienības valodās un ka tā kopsavilkums ir iekļauts Tiesas judikatūras katalogā, Vispārējās tiesas kļūdainā interpretācija, ko tā ir pieļāvusi attiecībā uz prasības par intereses celt prasību saglabāšanās tvērumu, būs precedents turpmākajās lietās, tomēr tas nesniedz skaidrību par to, vai šis precedents būs piemērojams neatkarīgi no konkrētās lietas vai tikai Eiropas Savienības preču zīmju tiesvedību kontekstā.
- 20 EUIPO uzskata, ka Vispārējā tiesā celto prasību apturošā iedarbība ir vērsta uz to, lai pastiprinātu nepieciešamību veikt *in concreto* vērtējumu par to, vai prasībai ir saglabājies priekšmets, proti, par to, vai tās iznākums varētu sniegt lietas dalībniekiem īpašu priekšrocību. Proti, būtu grūti saprast, kādēļ prasība par agrāko tiesību spēkā esamību EUIPO lēmuma pieņemšanas datumā būtu loģiski nepamatota, lai noteiktu, vai Vispārējā tiesā izskatāmās prasības priekšmets ir saglabājies, pamatojoties tikai uz to, ka EUIPO ir pieņēmis pagaidu lēmumu.
- 21 Treškārt, EUIPO uzsver, ka jautājums par agrāko tiesību zudumu tiesvedības laikā ir radījis pretrunīgus Vispārējās tiesas nolēmumus saistībā ar prasības par intereses celt prasību saglabāšanos piemērošanu. Šajā ziņā tas atsaucas uz 2012. gada 15. marta spriedumu *Cadila Healthcare/ITSB – Novartis (“ZYDUS”)* (T-288/08, nav publicēts, EU:T:2012:124, 22. punkts) un 2014. gada 8. oktobra spriedumu *Fuchs/ITSB – Les Complices (Zvaigzne aplī)* (T-342/12, EU:T:2014:858, 26.–29. punkts), kā arī uz 2012. gada 26. novembra rīkojumu *MIP Metro/ITSB – Real Seguros (“real,- BIO”)* (T-549/11, nav publicēts, EU:T:2012:622, 23. punkts) un 2013. gada 4. jūlija rīkojumu *Just Music Fernsehbetriebs/ITSB – France Télécom (“Jukebox”)* (T-589/10, nav publicēts, EU:T:2013:356, 36. punkts). Tas arī norāda, ka Tiesai tikai īsumā ir bijusi iespēja aplūkot šo jautājumu īpašā kontekstā, proti, 2013. gada 8. maija rīkojuma *Cadila Healthcare/ITSB* (C-268/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:296) kontekstā, līdz ar to no tā nevarētu izrietēt vispārējs princips, saskaņā ar kuru Savienības tiesai, lai izvērtētu intereses celt prasību saglabāšanos, būtu aizliegts ņemt vērā faktus, kuru sekas iestājas pēc tajā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

- 22 *EUIPO* uzskata, ka, tā kā pieteikuma par atcelšanu vai spēkā neesamības atzīšanu iesniegšana ir bieži sastopams aizstāvības līdzeklis strīdos intelektuālā īpašuma jomā, Tiesas pamatnostādnes ir nepieciešamas, lai noskaidrotu jautājumu par sekām, kas ir saistītas ar agrāko tiesību zudumu tiesvedības laikā, kam ir izšķiroša nozīme Eiropas Savienības preču zīmes sistēmas lietotājiem. Savienības tiesas sniegtā interpretācija varētu būtiski ietekmēt veidu, kādā valsts tiesas piemēros prasību par intereses celt prasību saglabāšanos visā Savienībā, it īpaši attiecībā uz sekām, kas izriet no agrāko tiesību zuduma notiekošas tiesvedības ietvaros.
- 23 Ceturtkārt, *EUIPO* apgalvo, ka šajā apelācijas sūdzībā, ņemot vērā pārsūdzētā sprieduma 27. punktu, ir izvirzīts arī svarīgs procesuāls jautājums, kas neaprobežojas tikai ar intelektuālā īpašuma tiesību jomu, proti, jautājums par sekām, kas izriet no noteikuma, saskaņā ar kuru atceltā akta autoram, lai pieņemtu aizstājošo aktu, ir jāatsaucas uz tā pieņemšanas datumu. Proti, varētu rasties jautājums, vai šo noteikumu var paplašināt tiktāl, lai pieprasītu *EUIPO*, nosūtot lietu, neņemt vērā LES 50. panta 3. punkta un Izstāšanās līguma 126. un 127. panta sekas un tādējādi izvērtēt attiecīgo relatīvo atteikuma pamatojumu attiecībā uz teritoriju, kurā reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei katrā ziņā nebūs nekādas aizsardzības, bet tas būtu pretrunā Regulas 2017/1001 8. panta sistēmai un mērķim.

Tiesas vērtējums

- 24 Iesākumā jānorāda, ka tieši apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpierāda, ka tā apelācijas sūdzībā izvirzītie jautājumi ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai (rikojums, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 25 Turklāt, kā izriet no Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 58.a panta trešās daļas, to aplūkojot kopsakarā ar Reglamenta 170.a panta 1. punktu un 170.b panta 4. punktu, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir jāietver visi elementi, kas nepieciešami, lai Tiesa varētu lemt par apelācijas sūdzības pieļaujamību un, ja tā tiek atzīta par daļēji pieļaujamu, noteikt apelācijas sūdzības pamatus vai to daļas, uz kuriem ir jāattiecas atbildes rakstam uz apelācijas sūdzību. Proti, tā kā minēto statūtu 58.a pantā paredzētā iepriekšēja apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma mehānisma mērķis ir ierobežot pārbaudi Tiesā, to attiecinot vienīgi uz jautājumiem, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, Tiesai apelācijas tiesvedībā ir jāizskata vienīgi tie pamati, kuros ir izvirzīti šādi jautājumi un kurus ir pierādījis apelācijas sūdzības iesniedzējs (rikojums, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 26 Tādējādi pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu katrā ziņā skaidri un precīzi ir jānorāda pamati, uz kuriem balstīta apelācijas sūdzība, ar tādu pašu precizitāti un skaidrību jāformulē tiesību jautājums, kas izvirzīts katrā pamatā, jāprecizē, vai šis jautājums ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un konkrēti jānorāda iemesli, kādēļ šis jautājums ir nozīmīgs attiecībā uz izvirzīto kritēriju. Runājot īpaši par apelācijas sūdzības pamatiem, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir jāprecizē Savienības tiesību norma vai judikatūra, kas būtu tikusi pārkāpta ar pārsūdzēto spriedumu, isumā jāizklāsta, kā izpaužas tiesību kļūda, kuru, kā apgalvots, pieļāvusi Vispārējā tiesa, un jānorāda, kādā mērā šī kļūda ir ietekmējusi pārsūdzētā sprieduma iznākumu. Ja apgalvotā tiesību kļūda izriet no judikatūras pārkāpuma, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu isumā, taču skaidri un precīzi ir jāizklāsta, pirmkārt, kur rodama apgalvotā pretruna, norādot gan pārsūdzētā sprieduma vai rīkojuma punktus, kurus apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējs, gan Tiesas vai Vispārējās tiesas nolēmuma punktus, kas nebūtu tikuši ievēroti, un, otrkārt, jāmin konkrēti

- iemesli, kādēļ šāda pretruna izraisa jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai (rikojums, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Šajā gadījumā no *EUIPO* minētā pārsūdzētā sprieduma 19. punkta izriet, ka Vispārējās tiesas ieskatā uzskats, ka strīda priekšmets zūd brīdī, kad tiesvedības gaitā rodas notikums, kura rezultātā agrāka preču zīme varētu zaudēt neregistrētas preču zīmes vai cita tāda apzīmējuma statusu, kas izmantots plašākā nekā tikai vietējas nozīmes komercdarbībā, tostarp pēc attiecīgās dalībvalsts iespējamās izstāšanās no Eiropas Savienības, nozīmētu, ka būtu jāņem vērā pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas radušies apstākļi, kuri nevar ietekmēt šī lēmuma pamatotību, jo šāda lēmuma tiesiskums principā būtu jāvērtē no minētā lēmuma pieņemšanas datuma.
- 28 Turklāt Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 27. punktā, kuru *EUIPO* arī ir minējis, uzskatīja, ka pēc Apelācijas padomes lēmuma atcelšanas *Indo European Foods* šajā instancē celtā apelācijas sūdzība atkal kļuva par izskatāmu, līdz ar to tai no jauna ir jālemj par šo pašu apelācijas sūdzību, ņemot vērā tās iesniegšanas datumā esošo situāciju. Turklāt Vispārējās tiesas ieskatā *EUIPO* minētā judikatūra tikai apstiprina, ka katrā ziņā nevarētu pieprasīt, lai preču zīme, uz kuru balstīti iebildumi, turpinātu pastāvēt pēc Apelāciju padomes lēmuma pieņemšanas.
- 29 Tādējādi, ņemot vērā Apvienotās Karalistes izstāšanos no Savienības un pārejas perioda izbeigšanos tiesvedības laikā, Vispārējā tiesa, kā to atgādina *EUIPO*, pārsūdzētā sprieduma 28. punktā uzskatīja, ka tajā izskatāmais strīds nav zaudējis savu priekšmetu un ka *Indo European Foods* interese celt prasību turpina pastāvēt.
- 30 Tomēr, pirmkārt, ir jāatzīmē, ka *EUIPO* precīzi un skaidri apraksta savu vienīgo pamatu, apgalvojot, ka Vispārējā tiesa vispirms ir sajaukusi procesuālo prasību par interesi celt prasību ar apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudi pēc būtības, pēc tam – nav veikusi konkrētu vērtējumu par *Indo European Foods* intereses celt prasību saglabāšanos, ņemot vērā labumu, ko tai varētu sniegt apstrīdētā lēmuma atcelšana, un, ka tā turklāt ir atteikusies atzīt, ka tā nav izpildījusi savu pienākumu pierādīt, ka tās interese celt prasību saglabājas, lai gan nebija nekādu norāžu, ka šī interese turpinās pastāvēt pēc pārejas perioda, un, visbeidzot, pēc būtības ir uzskatījusi, ka *EUIPO* nav jāņem vērā sekas, kas izriet no LES 50. panta 3. punkta un Izstāšanās līguma 126. un 127. panta, tādējādi tā nav ievērojusi attiecīgās Regulas Nr. 2017/1001 normas, it īpaši intelektuālā īpašuma tiesību teritorialitātes principu.
- 31 *EUIPO* it īpaši detalizēti izklāstīja pārsūdzētā sprieduma pamatojuma punktus, kuri tā ieskatā ir pretrunā Tiesas judikatūrai par intereses celt prasību pastāvēšanu, kas īpaši ir minēta 2007. gada 7. jūnija sprieduma *Wunenburger/Komisija* (C-362/05 P, EU:C:2007:322) 42. punktā un 2013. gada 28. maija sprieduma *Abdulrahim/Padome un Komisija* (C-239/12 P, EU:C:2013:331) 65. punktā, bet arī Regulas 2017/1001 normām par preču zīmju reģistrāciju, iebildumu celšanu pret tām un teritorialitātes principa īstenošanu, kā arī LES 50. panta 3. punktam un Izstāšanās līguma 126. un 127. pantam, identificējot gan pārsūdzētajā spriedumā aplūkotos punktus, gan lēmumus un noteikumus, kuri, iespējams, nav tikuši ievēroti.
- 32 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs pārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzētā sprieduma 28. punktā tā ir atzinusi, ka lieta nav zaudējusi savu priekšmetu un ka *Indo European Foods* interese celt prasību turpina pastāvēt. Tādējādi no pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu skaidri izriet, ka Vispārējās tiesas veiktā iespējami kļūdainā procesuālo prasību interpretācija ir ietekmējusi pārsūdzētā sprieduma rezolutīvo daļu. Proti, atbilstoši *EUIPO* minētajai judikatūrai, kas ir atgādināta šā rikojuma 8. punktā, strīda priekšmetam, tāpat kā

- interesei celt prasību, ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz (spriedums, 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger/Komisija*, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Treškārt, atbilstoši tam, ka pierādīšanas pienākums ir pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu iesniedzējam, apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpierāda, ka neatkarīgi no tiesību jautājumiem, uz kuriem tas norāda savā apelācijas sūdzībā, tajā ir izvirzīts viens vai vairāki jautājumi, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un šī kritērija tvērums pārsniedz pārsūdzētā sprieduma robežas un galu galā – apelācijas sūdzības robežas (rikojums, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 27. punkts).
- 34 Šāds pierādījums pats par sevi nozīmē, ka ir jāpierāda gan šo jautājumu esamība, gan nozīmīgums, balstoties uz konkrētiem un attiecīgajai lietai atbilstošiem elementiem, un nevis tikai uz vispārīga rakstura apsvērumiem (rikojums, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 28. punkts).
- 35 Tomēr šajā lietā *EUIPO* norāda uz tās vienīgajā pamatā izvirzīto jautājumu, kas pēc būtības ir par datuma un apstākļu noteikšanu, kurš ir jāņem vērā, izvērtējot strīda priekšmeta un intereses celt prasību saglabāšanos, ja, no vienas puses, Vispārējā tiesā izskatāmais strīds attiecas uz lēmumu, kas pieņemts iebildumu procesa beigās, pamatojoties uz agrākajām tiesībām, kas ir aizsargātas tikai Apvienotajā Karalistē, un, no otras puses, pārejas periods beidzās tiesvedības norises Vispārējā tiesā laikā. Vispārīgāk *EUIPO* uzskata, ka šis jautājums skar attiecīgo agrāko tiesību zuduma tiesvedības laikā ietekmi uz strīda priekšmeta esamību un uz *Indo European Foods* interesi celt prasību.
- 36 Turklāt *EUIPO* izklāsta konkrētus iemeslus, kuru dēļ šāds jautājums ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai.
- 37 *EUIPO* it īpaši precizē, ka minētais jautājums ir saistīts ar procesuālo pamatprasību par interesi celt prasību un principiem, kas ir intelektuālā īpašuma tiesību pilāri, proti, teritorialitātes principu, Eiropas Savienības preču zīmes vienotības principu un preču zīmes galvenās funkcijas pamatjēdzienu pārejas perioda beigu kontekstā.
- 38 Šajā ziņā tas vispirms uzsver prasības saglabāt interesi celt prasību horizontālo raksturu un to, ka pastāv atšķirības šīs prasības interpretācijā Vispārējā tiesā, kā arī starp Vispārējo tiesu un Tiesu.
- 39 Turpinājumā tas norāda, ka Tiesas skaidrojums ir nepieciešams gan Eiropas Savienības preču zīmes sistēmas lietotājiem, gan valstu tiesām, it īpaši ņemot vērā, ka izvirzītais jautājums attiecas ne tikai uz Izstāšanās līguma ietekmi uz izskatīšanā esošajām tiesvedībām, bet arī uz visām situācijām, kuras ir bieži sastopamas intelektuālā īpašuma jomā un attiecas uz agrāko tiesību zudumu tiesvedības laikā, it īpaši preču zīmes atcelšanas vai izbeigšanās gadījumā. It īpaši, runājot par interesi celt prasību problemātiku agrāku tiesību zuduma gadījumā šīs tiesvedības laikā, *EUIPO* izklāsta Vispārējās tiesas pretrunīgo judikatūru šajā jomā. Turklāt tas norāda, ka Tiesa šīs problēmas ir aplūkojusi tikai īpašā kontekstā, proti, kontekstā, kurā tika pasludināts 2013. gada 8. maija rikojums *Cadila Healthcare/ITSB* (C-268/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:296).

- 40 Visbeidzot, tas norāda, ka jautājums par to, kādas sekas izriet no noteikuma, saskaņā ar kuru atceltā tiesību akta autoram, lai pieņemtu aizstājošu tiesību aktu, ir jāatsaucas uz šā tiesību akta pieņemšanas datumu, jo īpaši saistībā ar Izstāšanās līgumu un pārejas perioda beigām, ir svarīgs procesuāls jautājums, kas pārsniedz intelektuālā īpašuma tiesību jomu.
- 41 Tādējādi no pieteikuma par pieļaujamības atdzišanu izriet, ka šajā apelācijas sūdzībā izvirzītais jautājums pārsniedz pārsūdzētā sprieduma un galu galā – minētās apelācijas sūdzības ietvaru.
- 42 Ņemot vērā *EUIPO* izklāstītos elementus, ir jākonstatē, ka tā iesniegtajā pieteikumā apelācijas sūdzības atzīšanai par pieļaujamu ir juridiski pietiekami pierādīts, ka apelācijas sūdzībā ir izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.
- 43 Ņemot vērā iepriekš minēto, apelācijas sūdzība ir jāatzīst par pilnībā pieļaujamu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 44 Saskaņā ar Reglamenta 170.b panta 4. punktu, ja apelācijas sūdzība ir atzīta par pilnībā pieļaujamu atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 58.a panta trešajā daļā izklāstītajiem kritērijiem, tiesvedība turpinās saskaņā ar šī Reglamenta 171.–190.a pantu.
- 45 Saskaņā ar Reglamenta 137. pantu, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā atbilstoši minētā Reglamenta 184. panta 1. punktam, lēmumu par tiesāšanās izdevumiem ietver spriedumā vai rīkojumā par tiesvedības izbeigšanu.
- 46 Līdz ar to, tā kā pieteikums apelācijas sūdzības atzīšanai par pieļaujamu ir apmierināts, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta) izdod šo rīkojumu:

- 1) Apelācijas sūdzība ir pieļaujama.**
- 2) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.**

[Paraksti]